

Arrest

nr. 233 519 van 3 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen, X, X, X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 29 augustus 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JANS, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1.Op 29 augustus 2019 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

1.2.Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten ,1),

naam : S.

voornaam : S. O.

geboortedatum : X

geboorteplaats : Kaduna

nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), 3tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

+ 4 kinderen: S. J. A. (X); S. I.

A. (X); S. R. A. (09.10.24 231-16);

S. A. O. (X)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/01/2017 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 01/09/2017 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op, voor zover het beroep werd ingesteld namens de minderjarige kinderen.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij het beroep instelt in haar eigen naam alsmede in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. Zij kan volgens de verwerende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten volgens haar gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

De verwerende partij verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad.

De wettelijke vertegenwoordiging van 'begeleide' minderjarige vreemdelingen wordt krachtens artikel 35,§ 1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (de artikelen 389-420 van het B.W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid van het B.W.) (RvS 18 juni 2010, nr. 205.421). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid van het B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686 AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. *In casu* treedt enkel de moeder op in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger, waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze worden vertegenwoordigd.

De verzoekende partij werpt in haar verzoekschrift op dat de Raad volgens haar in de arresten nr. 219 643 en nr. 219 644, beide van 10 april 2019, heeft aangenomen dat zij haar kinderen wel degelijk kan vertegenwoordigen zonder toestemming van de vader van de kinderen. Een eenvoudige lezing van deze twee arresten leert echter dat de Raad in deze zaken geen uitspraak deed over de vraag of de verzoekende partij haar minderjarige kinderen alleen kan vertegenwoordigen, maar het beroep telkens

verwierp omdat geen enkele van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, gevraagd heeft om te worden gehoord. De argumentatie van de verzoekende partij zoals uiteengezet in het verzoekschrift kan in deze dan ook niet worden gevolgd.

De exceptie van onontvankelijkheid dient te worden aangenomen voor zover het beroep door de verzoekende partij wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Principes

(...)

De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laten gelden dat

Art 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd

Art 3 De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen Zij moet afdoende zijn.”

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt het verbod op foltering:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011. MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in een land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008. Y./Rusland § 75: EHRM 26 april 2005, Muslim, Turkije. § 66, RW 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM.

Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989. nr 14038/88. Soering/Verenigd Koninkrijk. § 90-91, EHRM 20 maart 1991, EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74 EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het EHRM heeft geoordeeld dat. om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU) vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december

2008, Y/Rusland, 6 78. EHRM 28 februari 2008. Saadi/Italië, § 128-129, EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons /Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine. RVV 22 november 2011 (arrest nr 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M S S/België en Griekenland § 347 en 348: EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland § 54: EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67, EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100: RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70 385)).

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie - Rechten van het Kind:

*1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

1. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. In de toelichting bij het Handvest wordt expliciet erkend dat dit artikel is gebaseerd op het Kinderrechtenverdrag. Bijgevolg moeten de EU en de lidstaten in uitvoering van Europese wetgeving, het belang van het kind in overweging te nemen.

Artikel 3 Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere

instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende

lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn

voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde

normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

Het VN-comité voor de rechten van het kind verduidelijkte daarbij dat het belang van het kind in acht moet worden genomen bij alle beslissingen van de administratieve overheden in alle materies waaronder ook asiel en migratie.

Toepassing in onderhavig geval

De reden van de beslissing-bevel om het grondgebied te verlaten is de volgende:

(...)

Ondanks dat de beslissing niet expliciet vermeldt dat verzoekster naar Nigeria dient te gaan, is dit wel wat deze beslissing impliciet inhoudt.

COMMITTEE OF THE RIGHTS OF THE CHILD, General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art 3 §1), pt 30

Gelet dat verzoekster de Nigeriaanse nationaliteit heeft, en op de beslissing geen melding is gemaakt van een ander land waarnaar verzoekster zou kunnen terugkeren, dient te worden aangenomen dat deze beslissing inhoudt dat verzoekster naar Nigeria dient terug te keren, bij het verlaten van het Schengengrondgebied. Nigeria is namelijk het enige land waarvan kan aangenomen worden dat verzoekster er een verblijfsrecht heeft.

Indien de beslissing niet zou inhouden dat verzoekster naar Nigeria dient terug te keren, moet vermeld worden naar welk land zij wel zou kunnen terugkeren. Namelijk, voor het nemen van de beslissing tot het bevel om het grondgebied te verlaten, moet de betrokken dienst uitvoerig onderzoeken of zij verzoekster en haar kinderen niet blootstelt aan een situatie in strijd met artikel 3 EVRM. indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgevaardigd

De Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dient dus, alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten, een rigoureuus onderzoek te voeren naar de gevolgen van dergelijk bevel. Indien DVZ de situatie van verzoekster onderzocht heeft met betrekking tot een ander land dan Nigeria, dient dit uitdrukkelijk in de beslissing vermeld te worden, zodat verzoekster haar recht op een rechtsmiddel kan laten gelden.

Dit wordt bevestigd in het arrest van uw Raad nr. 161 519 van 8 februari 2016:

"De onduidelijkheid omtrent het land waarnaar de verzoekende partij zal teruggeleid worden, ontnemt de verzoekende partij in casu immers elke mogelijkheid om ten aanzien van dit land een nuttig betoog in het kader van artikel 3 van het EVRM te ontwikkelen en ontnemt haar zodoende prima facie ook een effectief rechtsmiddel. "

Er kan dus aangenomen worden dat de Belgische autoriteiten verzoekster willen terugsturen naar Nigeria terwijl verzoekster en haar kinderen daar het risico lopen terecht te komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM.

Het betreft een standaardmotivatie van de verwerende partij zonder enige personalisatie of concrete motivering met betrekking tot de situatie van verzoekster. Dit gaat uiteraard niet op.

Vrouwenbesnijdenis vormt een schending van meerdere mensenrechten van vrouwen en meisjes, zo ook van het recht om niet onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestrafingen.

"FGM is recognized internationally as a violation of the human rights of girls and women. It reflects deep- rooted inequality between the sexes, and constitutes an extreme form of discrimination against women. It is nearly always carried out on minors and is a violation of the rights of children. The practice also violates a person's rights to health, security and physical integrity, the right to be free from torture and cruel, inhuman or degrading treatment, and the right to life when the procedure results in death." (World Health Organisation, februari 20173)

Verzoekster vreest dat bij een terugkeer naar Nigeria haar dochters besneden zullen worden en dit onder druk van haar schoonfamilie. Het feit dat verzoekster behoort tot de Yoruba etnie, bijna haar ganse leven in Lagos gewoond heeft en dat haar man afkomstig is uit Lagos doet dit risico op besnijdenis enkel maar toenemen.

Deze vrees van verzoekster wordt ondersteund door de informatie die terug te vinden is in verschillende rapporten:

Meerdere rapporten geven dezelfde cijfers weer namelijk dat besnijdenis het vaakst voorkomt in de zuid-westelijke staten waaronder Lagos en bij de Yoruba etnie (zie ook bijlage 3: kaart uit "Country profile: FGM in Nigeria", 28 Too Many - FGM let's end it, oktober 2016, p.234).

Nigeria, Demographic and Health Survey 2013 - juni 2014 : "Female genital cutting (FGC). also known as female circumcision or female genital mutilation, is practiced in many societies in Nigeria and is present throughout the country. In many cultures. FGC is a recognised and accepted practice that is considered important for the socialisation of women, curbing their sexual appetites and preparing them for marriage. This practice is considered part of a ritual initiation into womanhood that includes a period of seclusion and education about the rights and duties of a wife." (p.345)

Female circumcision is most prevalent among Yoruba women (55 percent), followed by Igbo women (45 percent) (Figure 18.1). Thirty-two percent of urban women are circumcised, as compared with 19 percent of rural women. There are also urban-rural differences in the proportion of women who had cutting with flesh removed (65 percent and 60 percent, respectively). More women in the southern zones than the northern zones are circumcised. Osun has the highest prevalence of circumcised women (77 percent), followed by Ebonyi (74 percent) and Ekiti (72 percent); Katsina has the lowest prevalence (0.1 percent). The practice of sewing the genital area closed after cutting is most prevalent in Nasarawa (22 percent), Kaduna (21 percent), and Bayelsa (20 percent)" (p.348)

Nigeria COI Report - Home Office UK Border Agency - januari 2012 (p. 121):

24.51 The same FMOH 2008 NDHS noted that 30 per cent of females in the country had been subjected to FGM. While practiced in all parts of the country, FGM was most prevalent in the southern region among the Yoruba and Igbo. Infibulation, the most severe form of FGM, was infrequently practiced in northern states but common in the south. The age at which women and girls were subjected to the practice varied from the first week of life until after a woman delivered her first child; however, most women were subjected to FGM

before their first birthday. [9] (chapter 18)

Country profile: FGM in Nigeria. 28 Too Many - FGM let's end it, oktober 2016 :

"Social and physical mobility have blurred the Unes between ethnic groups and the parts of the country they now occupy. Broadly speaking, the Hausa-Fulani (who constitute 30% of the population) are located in North East and North West Zones, the Yoruba (21%) in South West, North Central and Central Zones, and the Igbo (18%) in South South and South East Zones. FGM prevalence among Yoruba women aged 15 to 49 is 54.5%, among Igbo it is 45.2%>, and among HausaFulani combined it is approximately 16.3%,. FGM is virtually unknown among I gala (0.5%) and Tiv women (0.3%) (DUS, 2013, p.349)7' (p.24)

UNICEF website Nigeria :

Despite legislation and policies prohibiting female genital mutilation, or cutting (FGM/C) 27 per cent of females in Nigeria have been subjected to this practice, while in a number of southern states FGM/C has been carried out on over 70 per cent of females"

Met betrekking tot verzoeksters afkomst worden de cijfers telkens opnieuw bevestigd, zo ook in 2017:

In all survey years, a consistent differential by urban and rural residence is observed, with a larger proportion of urban than rural women circumcised. This reveals that FGM/C is more common among better educated women in each survey year, which seems counter-intuitive but reflects the fact that the Yoruba and Igbo, who traditionally reside in the Southwest and Southeast, are more urbanised and thus include more educated women in their populations than residing in the Northern regions.

Uit bovenstaande cijfers blijkt dat de vrees van verzoekster gezien haar afkomst en deze van de familie van haar echtgenoot volledig terecht is. Dat, gelet op verzoeksters afkomst en etnie, de kans dat verzoeksters dochters besneden zullen worden bij terugkeer dus hoger ligt dan 1 op 2. Zodoende kan enkel besloten worden dat de dochters van verzoekster een reëel risico lopen deze praktijk te moeten ondergaan

Tevens blijkt dat de besnijdenis in Nigeria een diepgewortelde praktijk is die nog steeds uitgeoefend wordt ondanks een wettelijk verbod in bepaalde staten:

"Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation". UNHCR, mei 2009:

"20 Available data shows that although measures have been taken by a number of States to eliminate the practice, it nevertheless continues in many areas. Across the world, very few perpetrators are brought to justice. This is partly explained by the fact that FGM is deeply rooted in socio-cultural norms, and is often upheld by traditional and religious leaders, circumcisers, and elders, wielding power and authority at local level, and all operating relatively independently on matters of tradition and culture.

For various reasons. State authorities may be unwilling or unable to interfere with such traditional customs and practices that are so deeply entrenched and widely followed. Thus, while FGM may have been legally designated as a crime, in practice it is not treated as such, with the result that there is little or no law enforcement to stop it.

21. A formal prohibition of FGM by law is thus not sufficient to conclude that State protection is available. Refugee status can, and should be granted where the State has failed to impose criminal sanctions, or bring charges against perpetrators. UNHCR has underlined in its Guidelines on Gender-Related Persecution that: "Even though a particular State may have prohibited a persecutory practice [FGM], that State may nevertheless continue to condone or tolerate the practice, or may not be able to stop it effectively. In such cases, the practice would still amount to persecution." For protection to be considered available, States must display active and genuine efforts to eliminate FGM, including appropriate prevention activities as well as systematic and actual (not merely threatened) prosecutions and punishment for FGM-related crimes. Factors indicating an absence of protection include a lack of effective legislative protection, lack of universal State control, and pervasive influence of customary practices(p 11)

Nigeria COI Report - Home Office UK Border Agency - januari 2012:

"FGM is a criminal offence in a number of Nigerian states, but no cases of legal prosecution of people who have subjected girls or women to FGM have been recorded." (p.121)

p. 122:

"The federal government publicly opposed FGM but, took no legal action to curb the practice. Because of the considerable impediments that anti FGM groups faced at the federal level, most refocused their energies on combating the practice at the state and local levels. Twelve states banned FGM. However, once a state legislature criminalized FGM, NGOs found that they had to convince the local government authorities that state laws were applicable in their districts. The Ministry of Health, women's groups, and many NGOs sponsored public awareness projects to educate communities about the health hazards of FGM; however, underfunding and logistical obstacles limited their contact with health care workers.

Nigeria COI Report - Home Office UK Border Agency - juni 2013: (p 167):

23.74 The Say No Unite To End Violence Against Women Campaign stated in a report of 12 July 2012, 'Ban FGM in Nigeria':

'Currently, there is no federal law on Female Genital Mutilation in Nigeria, and advocates against the practice presently rely on Section 34(1) (a) of the 1999 Constitution, which states that "no person shall be subjected to torture or inhuman or degrading treatment." Despite the fact that Nigeria was one of the five countries that sponsored a resolution at the forty-sixth World Health Assembly calling for the eradication of Female Genital Mutilation (FGM) in all nations, the practice is still very rampant in the country. Though some states of the federation, including Lagos, Osun, Ondo, Ogun, Fkiti, Bayelsa, Edo, Cross-River and Rivers have enacted FGM laws, implementation of these laws has been a huge challenge. Just this past January a 15 year old girl died from post circumcision hemorrhage in Bayelsa state and her 17 year old sister ran away to not face the same fate.' [174]

Immigration and Refugee Board of Canada, Nigeria Whether parents can refuse female genital mutilation for their daughters: protection available to the child. 21 November 2012:

1. Attitudes Toward Female Genital Mutilation

In correspondence sent to the Research Directorate, a project coordinator for Women's Rights Watch Nigeria, a women lawyers' organization that advocates for women's rights and gender equity in Nigeria (Global Fund for Women n.d.), considers that, while, "with increasing enlightenment, attitudes are changing" toward female genital mutilation (FGM), attitudes in rural Nigeria remain unchanged (Women's Rights Watch Nigeria 7 Nov. 2012). Sources indicate that advocates of FGM present it as a cultural practice that discourages "sexual promiscuity" (CWSI 5 Nov. 2012; Women's Rights Watch Nigeria 19 July 2004) and promotes "chastity in women" (ibid.). In correspondence with the Research Directorate, a representative of the Centre for Women Studies and Intervention (CWSI), an NGO that does research on gender issues and advocates for the elimination of traditional harmful practices (CWSI n.d.), also indicated that parents subject their daughters to FGM based on the social belief that "a young woman who refuses to [undergo FGM] will have difficult labour or will be unfaithful to her husband or is not considered a woman" (5 Nov. 2012). The Women's Rights Watch Nigeria project coordinator corroborated the above information, saying that it is a cultural belief that FGM "prohibits waywardness in women, therefore men will refuse to marry a woman that is not circumcised" (7 Nov. 2012). The CWSI representative stressed that, even though parents can refuse FGM from being performed to their daughters, "[nobody] wants to be the exception" (5 Nov. 2012). In correspondence with the Research Directorate, Uju Peace Okeke, a lawyer and sexual-and-reproductive-rights advocate in Nigeria (26 Oct. 2012), indicated that parents can refuse FGM "sometimes at huge costs" (7 Nov. 2012). Daily Trust, an Abuja-based newspaper, cites the former executive director of the Women Empowerment and Reproductive Health Centre (WERHC), an NGO that seeks to advance the rights of women (Daily Trust 6 Dec. 2011), as indicating that "[i]t is the pride of every parent to ensure that their daughter goes through it, and any daughter that refuses to co-operate is held down usually by hefty men while [FGM is performed]" (ibid. 14 Feb. 2012). He also indicated that FGM is performed "in nearly all states of Nigeria" and its prevalence is estimated at 36 to 60 percent (ibid.). The 2008 Demographic and Health Survey, which was carried out by the National Population Commission of Nigeria, indicates that 30 percent of women are circumcised (Nigeria 2009, 13).

State protection - effectiveness

A 2010 report on Nigeria by the UN Committee on the Rights of the Child noted the lack of updated information on the measures taken by Nigeria to prevent and eliminate harmful traditional practices (UN 21 June 2010, para. 65). Further, the US Country Reports 2011 points out that the work of NGOs, women's groups and the Ministry of Health to educate the population on the hazards of FGM remains underfunded and faces logistical obstacles (US 24 May 2012, 45).

According to Okeke, even though parents can lodge complaints at the police station in states where FGM is prohibited, "many people will not exercise this option as [FGM] is considered a family issue" (7 Nov. 2012). The CWSI representative indicated that people's attitude toward FGM being practiced is "it's not my business' and so no one is reported" (12 Nov. 2012). The CWSI representative added that "the law does not go into communities where [FGM is practiced] to monitor and punish offenders" (12 Nov. 2012). Okeke indicated that "[m]ost likely, police will also consider it a family affair and refuse to interfere" (Okeke 7 Nov. 2012). She further pointed out that "people hardly go to court for many reasons: Nigerians are generally non-litigious, many people are afraid of the aftermath of litigation (may breed bad name, etc.), people avoid stigma, the penalty is not severe, amongst other reasons" (ibid.). The Women's Rights Watch Nigeria project coordinator indicated that she is not aware of this offence having been prosecuted (7 Nov. 2012). She also indicated that laws that ban FGM are not used because it is a "cultural belief and widely accepted by people" (Women's Rights Watch Nigeria 7 Nov. 2012). She further indicated that other states have not criminalized this practice for the same reasons (ibid.). The CWSI representative expressed the view that, when the majority of the members in state legislative bodies favour patriarchy, laws that address issues such as FGM will not be enacted, since for them "it is not an issue" (12 Nov. 2012).

Ook in januari 2018 blijkt de praktijk nog steeds moeilijk uit te bannen:

"Though it appears Africa is winning the war over diseases that are posing great threats to the survival, development, protection and participation of the child, as obtainable in other climes, female genital mutilation and cutting (FGM/C) still poses a huge challenge.

Recent happenings in the country show that the African child, especially the girl-child, is still subjected to some out-dated practices and traditions that threaten their right to development, protection and ultimately survival.

This is an unbridled contravention of the international Child Rights Act adopted by Nigeria in 2003 to domesticate the convention on the Rights of the child. Despite the fact that some states have passed it into law, it is still a daunting task fighting FGM/C in the Southwest."

Ook het VN-comité voor de rechten van het kind stelde in januari 2018 dat het terugzenden van een kind naar een land waar zij risico loopt besneden te worden, een schending van het Kinderrechterverdrag uitmaakt.

Hoewel de zaak een terugkeer naar Somalië betrof, blijkt de redenering omwille van bovenstaande informatie naar analogie van toepassing op een terugkeer naar Nigeria.

Although prohibited by law throughout Somalia, the practice of female genital mutilation is still prevalent as

the legislation is not enforced "

"11.6 The Committee notes that, although the prevalence of female genital mutilation appears to have declined in the Puntland State of Somalia according to reports submitted by the parties. 20 as a result inter alia of the 2014 law banning female genital mutilation in the region, the 2013 fatwa against all forms of female genital mutilation, and 2014 Policy against female genital mutilation. 21 its practice is still deeply engrained in its society. "

"However, the Committee observes that:

a) The RAB limited its assessment to a general reference to a report on central and southern Somalia, without assessing the specific and personal context in which the author and her daughter would be deported and without taking the best interests of the child into account, in particular in light of the persistently high prevalence of female genital mutilation in the Puntland State of Somalia and the fact that the author would be returned as a single mother, without a male supporting network:

b) The State party has argued that the author, by having left Somalia, appears to be an independent woman with considerable personal strength who must be able to resist any social pressure and thus be able to protect her daughter from female genital mutilation. However, the Committee notes that the author's departure could similarly be understood as an inability to resist pressure. In any event, the Committee considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother's ability to resist family and social pressure, and that State parties should take measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances, even where the parent or guardian is unable to resist social pressure;

c) The evaluation of a risk for a child to be submitted to an irreversible harmful practice such as female genital mutilation in the country to which he or she is being returned should be adopted following the principle of precaution, and where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from returning the child. 11.9 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author's daughter to be subjected to female genital mutilation if returned to the Puntland State of Somalia, and to take proper safeguards to ensure the child's wellbeing upon return, in violation of articles 3 and 19 of the Convention."

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde in 2016, m.b.t. Guinee:

"40. La Cour observe, en premier lieu, que les rapports internationaux relatifs à la situation en Guinée dénoncent le traitement réservé aux femmes (voir paragraphes 19-21). Il ressort également de ces rapports que les autorités guinéennes ne sont pas en mesure d'assurer la protection des femmes dans la situation de la requérante."

In de desbetreffende zaak werd besloten tot een schending van artikel 3 EVRM indien de verzoekster naar Guinee diende terug te keren.

Ook in Nigeria is de praktijk nog steeds zeer aanwezig, ondanks een wettelijk verbod. De praktijk is verankerd in de maatschappij en er is nog een heel lange weg te gaan voordat deze praktijk volledig verdwenen is. Dat de praktijk verboden is, is bovendien amper bekend, zo blijkt uit het feit dat in januari 2018 een man nog diensten voor besnijdenissen via Facebook aanbood en hier niet eens voor vervolgd werd.

Bovendien zou een terugkeer naar Nigeria betekenen dat verzoekster ondergedoken moet leven, zoals blijkt uit een vergelijkbare zaak:

"In the last issue of WAN, we drew attention to the case of Afusat Saliu, a Nigerian mother of two whose application for protection had been denied, and who had recently been returned to Nigeria, where she fears her daughters will be cut.

While Afusat and her daughters are currently being sheltered in a secret location in Lagos, many other women have similarly had their protection claims rejected, and face return to unsafe countries." (eigen onderlijning)

Tot slot blijkt dat tegenwoordig de praktijk wordt uitgevoerd via een officiële zorgverlener'.

'One of the challenges of this focus on the health risks of FGM/C is that it unintentionally leads to numerous parents and relatives seeking safer procedures, rather than abandoning the practice totally in countries such as Egypt. Kenya. Mali. Nigeria, and Sudan. '"

Bovenstaande informatie toont duidelijk aan dat een wettelijk verbod niet volstaat om de praktijk van besnijdenis uit te bannen en dat de praktijk van besnijdenis zelfs in 2019 dus nog veelvoorkomend is. Er kan ónmogelijk gesteld worden dat verzoeksters kinderen omwille van het wettelijk verbod geen enkel gevaar meer lopen.

Verzoekster toont met de aangehaalde en bijgebrachte rapporten en artikels aan dat de situatie in Nigeria m.b.t besnijdenis van vrouwen en meisjes nog niet verbeterd is. Bovendien toont verzoekster aan dat haar dochters, omwille van verzoeksters afkomst en ethnie, deel uitmaken van de categorie van personen die het meest gevisieerd worden door de praktijk iemand blootstellen aan de mogelijkheid een praktijk die het folterverbod schendt te ondergaan, volstaat om dat folterverbod te schenden Dat niet ontkend kan worden dat in casu het terugsturen van verzoekster en haar kinderen hen blootstelt aan de mogelijkheid dat zij een praktijk zullen dienen te ondergaan die het folterverbod schendt. Zodoende dient besloten te worden dat een verwijdering van verzoekster, samen met haar dochters (en haar twee andere kinderen) een schending uitmaakt van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Tenslotte dient nog benadrukt te worden dat de Belgische autoriteiten bij iedere handeling/beslissing de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen. Er wordt bovendien gewezen op het feit dat Azinat, de jongste dochter van verzoekster, in België is geboren, en nog nooit eerder in Nigeria is geweest. Zij heeft dus geen idee van de cultuur daar en loopt daarom nog meer gevaar, doordat zij zich duidelijk anders zal gedragen dan meisjes die in Nigeria opgroeien.

De Belgische autoriteiten hebben hier dus wel de plicht om het belang van de dochters van verzoekster in overweging te nemen en aldus te onderzoeken in welke mate zij het risico lopen op handelingen in strijd met artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Nigeria.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de autoriteiten zo'n onderzoek naar dit risico gevoerd hebben, gelet dat niet eens expliciet wordt vermeld naar welk land verzoekster zou dienen terug te keren Dat op geen enkele manier het belang van het kind in overweging werd genomen.

De motiveringsverplichting vereist tevens dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

In casu moeten we besluiten dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd op basis van alle relevante elementen naar het risico op een schending van artikel 3 EVRM. Er werd helemaal geen onderzoek gevoerd naar het risico dat verzoekster en haar kinderen lopen bij een terugkeer naar Nigeria.

Er werd geen rekening gehouden met alle beschikbare en relevante elementen. Dat ze hiermee helemaal niet aan hun plicht voldaan hebben.

De bestreden beslissing is dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd en daarbij werd de motiveringsverplichting geschonden.

Dat ten slotte verzoekster en haar kinderen niet in het bezit zijn van een paspoort waarmee zij naar Nigeria kunnen terugkeren.

Dat verzoekster voor haarzelf geen paspoort kan aanvragen bij de ambassade van Nigeria te Brussel, indien zij geen kennis heeft van haar paspoortnummer. Dit paspoortnummer kan enkel in Nigeria zelf worden aangevraagd. Verzoekster kan echter geen beroep doen op familieleden in Nigeria die het paspoortnummer van verzoekster kunnen gaan opvragen.

Zelfs indien verzoekster erin zou slagen een paspoort te verkrijgen van de Nigeriaanse ambassade te Brussel, moeten ook haar kinderen over de nodige documenten kunnen beschikken Verzoekster kan namelijk haar vier minderjarige kinderen met achterlaten in België. Dit zou een schending van artikel 8 EVRM betekenen, gelet dat verzoekster een duidelijke gezinscel vormt met haar kinderen, die van volledig van haar afhankelijk zijn.

Opdat kinderen onder 16 jaar een paspoort van de Nigeriaanse ambassade te Brussel kunnen verkrijgen, dient bij de aanvraag een brief met toestemming van de vader gevoegd te worden (...)

Gelet, op het feit dat de vader van de kinderen geen toestemming heeft gegeven om het land te verlaten, en dat er sinds jaren geen contact meer is tussen verzoekster en de vader van haar kinderen, is het onmogelijk om de nodige brief met toestemming te verkrijgen.

Dat verzoekster en haar kinderen niet uit het Schengengrondgebied verwijderd kunnen worden zonder paspoort/reisdocument. Dat DVZ geen onderzoek heeft gedaan naar de mogelijkheid van verzoekster om het land te kunnen verlaten.

Dat de Aanbeveling (EU) 2017/2338 van De Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergerelateerde taken, stelt dat:

‘Ongeacht de plicht van onderdanen van derde landen om mee te werken aan hun identificatie en hun nationale autoriteiten om de nodige documenten te verzoeken, houdt de verplichting voor de lidstaten om „de nodige maatregelen” te nemen ook in dat zij het derde land van overname tijdig verzoeken om een geldig identiteits- of reisdocument af te geven, of om te verzoeken het gebruik van het Europees reisdocument voor terugkeer (1) te aanvaarden indien de overeenkomsten of regelingen die met het derde land van kracht zijn daarin voorzien, teneinde het mogelijk te maken de onderdaan van een derde land fysiek vanuit de lidstaat te vervoeren.’(eigen onderlijning)

Dat DVZ nog niet de nodige maatregelen heeft getroffen om na te gaan of verzoekster wel de nodige reisdocumenten kan bekomen voor een terugkeer naar Nigeria.

Verzoekster en haar kinderen zijn met andere woorden in de onmogelijkheid om een paspoort te bekomen bij de Nigeriaanse ambassade te Brussel. Dit is een bijkomende buitengewone omstandigheid die verhindert dat verzoekster naar Nigeria kan terugkeren om in haar land van herkomst haar aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Het kunnen terugkeren naar het land van herkomst is namelijk fundamenteel om zich naar de Belgische consulaire post aldaar te kunnen begeven. Er werd geen rekening gehouden met alle beschikbare en relevante elementen. Dat de Belgische autoriteiten hiermee helemaal niet aan hun plicht voldaan hebben.

De bestreden beslissing is dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd en daarbij werd de motiveringsverplichting geschonden. (...)”

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder alle gegevens van het administratief dossier afdoende in overweging te nemen, voert zij in wezen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke

vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad stelt verder vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft aan dat de verzoekende partij niet in het bezit was van een geldig paspoort en/of geldig visum. De verzoekende partij verwijst naar deze motieven, maar er blijkt niet dat zij betwist dat zij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij deze motivering niet weerlegt of betwist. Deze motivering blijft dan ook overeind. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). De verzoekende partij maakt ook niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Voor wat betreft het argument van de verzoekende partij dat haar jongste dochter, A., in België werd geboren, en zij geen enkele band heeft met Nigeria, merkt de Raad op dat A. op het moment van de bestreden beslissing nog maar vijf jaar was, en het alleen al om die reden in haar eigen belang is dat zij bij haar moeder en de rest van de familie blijft. De dochter is immers nog zeer jong en nog niet schoolplichtig. De verzoekende partij maakt verder met geen enkel concreet element aannemelijk dat dit niet het geval zou zijn. De verzoekende partij voert het argument dat haar jongste dochter in België werd geboren bovendien enkel aan in het kader van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Nigeria. Uit de hiernavolgende bespreking zal echter blijken dat er van een dergelijke schending in casu geen sprake is.

Verzoekster citeert uit publicaties en verslagen en zij zet uiteen dat, ondanks een wettelijk verbod op vrouwenbesnijdenis in Nigeria, deze praktijk in 2018 nog steeds zeer vaak voorkomt en er nog een lange weg af te leggen is voordat deze praktijk volledig verdwenen is.

De verzoekende partij meent dat de verwijdering van haar, samen met haar dochters (en haar andere kinderen) een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij voert haar uitvoerig betoog in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat de verzoekende partij er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te veronderstellen, vooreerst niet in dat zij dient terug te keren naar een regio in haar land van herkomst waar zij zich niet veilig voelt.

Verder wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat de verzoekende partij en haar kinderen niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij diende op 6 januari 2014 en 1 december 2014 een asielaanvraag in waarbij de door haar geuite vrees voor besnijdenis reeds op gedegen wijze onderzocht werd. De voormelde asielaanvragen werden afgesloten met een negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze weigeringsbeslissingen werden

bovendien ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook de minderjarige kinderen van de verzoekende partij dienden een asielaanvraag in, nl. op 22 september 2017. De asielaanvraag van de kinderen werd op 21 december 2017 afgesloten met een weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Enkel de twee minderjarige dochters dienden een beroep tot nietigverklaring in tegen de voormelde weigeringsbeslissing, doch dit beroep werd door de Raad op 2 juli 2018 bij arrest nr. 206 415 verworpen. Dit impliceert dat – gelet op artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet – de verzoekende partij niet aannemelijk maakte dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Ook in het kader van deze asielaanvraag werd de vrees voor besnijdenis aangevoerd. De verzoekende partij toont niet aan dat er zich nieuwe elementen voordoen, minstens toont zij niet aan dat zij in de onmogelijkheid was deze elementen voorheen voor te leggen. Zij blijft derhalve in gebreke nieuwe elementen aan te brengen die een andere kijk zouden kunnen bieden op de asielmotieven die in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM worden herhaald. Gelet op de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal en van de Raad blijkt niet, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, dat er zich nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM werd gevoerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden geduid dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen “*bij alle handelingen betreffende kinderen*”. Er moet echter worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat de verwerende partij geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen.

Verder neemt de verzoekende partij het standpunt in dat zij en haar kinderen niet in het bezit zijn van een paspoort waarmee zij naar Nigeria zouden kunnen terugkeren en beschrijft zij uitvoerig waarom zij deze niet zou kunnen aanvragen. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij zich ook in dit onderdeel beperkt tot een algemeen en hypothetisch betoog. Zij toont immers niet *in concreto* aan dat zij heeft getracht de paspoorten te bekomen, laat staan dat deze pogingen niet tot resultaten zouden hebben geleid.

Daar waar de verzoekende partij nog aanvoert dat zij haar kinderen niet zou kunnen achterlaten in België omdat zij een gezinscel vormen, laat de Raad gelden dat een scheiding met haar kinderen niet aan de orde is nu het ganse gezin het grondgebied dient te verlaten.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan derhalve niet aangenomen worden.

De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen met welke beschikbare en relevante gegevens *in concreto* geen rekening zou zijn gehouden.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, verwijst de Raad naar voorgaande vaststellingen en merkt daarnaast op dat het genoemde artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt.

Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van voormeld artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU